

ע"פ 9823/09/18 - אמיר חדד, המערער נגד מדינת ישראל, המשיבה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

01 ינואר 2019

ע"פ 9823-09-18 חדד נ' מדינת ישראל

לפני כב' השופטת גילה כנפי-שטייניץ, סגנית נשיא

כב' השופט אריה רומנוב

כב' השופטת דנה כהן לקח

בעניין: אמיר חדד - המערער

ע"י ב"כ עו"ד אייל אבולפיה

נגד

מדינת ישראל - המשיבה

ע"י עו"ד נועה עזרא

פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

פסק דין

ערעור על הכרעת-דין מיום 20.4.2017 ועל גזר-דין מיום 17.6.2018 שניתנו על-ידי בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ג'ויה סקפה שפירא) בת"פ (י-ם) 37728-09-15. הערעור מופנה כנגד הרשעת המערער בעבירת איומים; כנגד דחיית בקשתו של המערער לביטול ההרשעה; וכנגד חומרת העונש שנגזר עליו.

לאחר ששמענו את טענות ב"כ הצדדים ועיינו במכלול החומר שבתיק, עמדתנו היא כי דין הערעור על הכרעת-הדין ועל דחיית הבקשה לביטול הרשעת המערער להידחות. דין הערעור על חומרת העונש להתקבל באופן חלקי. להלן הטעמים לכך.

ההליך בבית-משפט השלום

1. כנגד המערער הוגש כתב-אישום שתוקן בשלבים ראשונים של ההליך, וייחס לו עבירה של עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). לפי הנטען בכתב-האישום, ביום 21.7.2015 בשעה 01:30 או בסמוך לכך, ביישוב אשתאול, בעת שהמערער שהה בחופשה מיוחדת ממילואים, התפתח ויכוח בינו לבין המתלונן כאשר במהלך הוויכוח המערער הכניס מחסנית לנשק, דרך אותו, וכיוון אותו לעבר המתלונן. באותן נסיבות, איים המערער על המתלונן בכוונה להפחידו או להקניטו באומרו לו: "אם אתה תחזור עוד פעם לפה אני נותן לך כדור בראש", "זה שטח שלי ואם אתה עוד פעם חוזר לפה תזמין אמבולנס שייקח אותך". בעוד המתלונן נוסע מהמקום, המערער רץ אחריו כשהוא מכוון את הנשק לעברו. במהלך הריצה אחר המתלונן, איים המערער על המתלונן באומרו: "אם אתה גבר תעמוד אני נותן לך כדור בראש".

2. המערער כפר בעובדות כתב-האישום, ובהתאם לכך התנהל הליך הוכחות ושמיעת עדים. בהכרעת-הדין צוין כי אין מחלוקת בין הצדדים על עיקרה של המסגרת העובדתית. כך, אין חולק כי המתלונן נכנס עם המשאית בשעת לילה

מאוחרת לשטח הסמוך לשטח ביתו של המערער כדי לפרוק סחורה למשק שכן במושב (בהקשר זה נקבע כי לצורך התקיימות יסודות העבירה, אין רלוונטיות לשאלה האם השטח בו המתלון פרק את הסחורה שייך למערער, וממילא לא הובאה ראיה בעניין זה). עוד אין חולק כי המערער יצא מביתו כשהוא נושא עמו נשק, אשר היה ברשותו בעת חופשה מיוחדת מהמילואים. בנוסף אין חולק כי התקיים ויכוח בין המערער לבין המתלון ושניים נוספים שישבו יחד עם המתלון במשאית. המחלוקת בין הצדדים נסובה על השאלה האם במהלך הוויכוח בין המערער לבין המתלון, המערער כיוון לעברו נשק, וכן איים על המתלון במילים ובאמצעות הנשק; האם בנשק הייתה מחסנית; האם המערער דרך את הנשק; והאם לאחר שהמתלון נסע מהמקום, המערער רדף אחרי רכבו וכיוון לעברו נשק.

מטעמים שפורטו בהכרעת-הדין, קבע בית משפט קמא כי הגם שעדותו של המתלון העלתה תמיהות מסוימות, ניתן לקבל את עיקרי דבריו של המתלון ולקבוע את הממצאים לפיהם. מנגד, נקבע כי יש קושי ממשי לקבל את עדות המערער לפיה בינו לבין המתלון התנהל ויכוח מילולי קצר ללא איומים, שהסתיים בנסיעת המתלון מהמקום. בסופה של דרך, קבע בית משפט קמא את הממצאים הבאים:

ראשית, בית משפט קמא ראה לקבל את עדות המערער לפיה כאשר יצא מן הבית, סבר באמת ובתמים כי מדובר בגנב, או במי שהגיע למקום כדי לבצע עבירה אחרת. שנית, נקבע כי בעת שהמערער יצא עם הבית עם הנשק, הוא נטל עמו מחסנית והכניס אותה לנשק תוך כדי הוויכוח עם המתלון, וזאת כעולה מעדות המתלון שנמצאה אמינה בעיקרה. בהקשר זה, נקבע כי אין לקבל את גרסת המערער לפיה יצא מביתו עם הנשק ללא מחסנית. שלישית, נקבע כי נותר ספק לעניין דריכת הנשק בעת הוויכוח עם המתלון. רביעית, בכל הנוגע למהלך האירוע - נקבע על-סמך מכלול הראיות כי המתלון הגיע לשטח סמוך לבית המערער, כדי לפרוק סחורה ממשאיתו. כשעמד לעזוב את המקום עם המשאית, המערער יצא מביתו כשהוא נושא M16, סימן למתלון לעצור את הרכב, ניגש לחלון הנהג, ושאל לפשר מעשיו במקום. כאשר המתלון השיב לו, המערער אמר למתלון לא לחזור למקום, ואם יחזור ייתן לו כדור בראש. המתלון וחבריו התווכחו עם המערער. המערער אמר למתלון שאם יחזור למקום עליו להזמין אמבולנס שייקח אותו, וכן כיוון לעברו את הנשק כשבנשק הייתה מחסנית (כאמור, בית משפט קמא נמנע מלקבוע כי המערער דרך את הנשק במהלך האירוע). המתלון החל לנסוע מהמקום, והמערער רץ אחרי משאיתו למרחק קצר, כיוון לעברה את הנשק וצעק לעבר המתלון שאם הוא גבר יעצור, והוא ייתן לו כדור בראש.

על-בסיס כל אלה, הורשע המערער בעבירת איומים.

3. טרם גזירת הדין, הוגש בעניינו של המערער תסקיר שירות המבחן במסגרתו המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעת המערער ועל הטלת צו של"צ בהיקף של 140 שעות בשילוב עם התחייבות להימנע מביצוע עבירות. כמו כן, נשמעה עדות אופי של מפקדו של המערער במילואים, אשר עמד על תרומתו הרבה של המערער במישור זה. למען שלמות תמונה, יצוין כי המערער ביקש להעיד עד אופי נוסף - שוטר אשר לגבי עדותו הוצאה תעודת חיסיון על-ידי המאשימה. עתירת המערער לגילוי ראיה נדחתה, ובית משפט קמא ציין כי החומר שהוצג לו במסגרת הדיון בעתירה לגילוי ראיה, "לא יהווה כל שיקול לזכות או לחובת הנאשם [המערער]".

4. במסגרת גזר-הדין, עמד בית משפט קמא על הטעמים לדחיית בקשת ההגנה לביטול הרשעת המערער, וזאת

בהתייחס לתנאי ההלכה הפסוקה שנקבעה בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 (1997).

5. במישור העונש - נפסק כי מתחם העונש ההולם את מעשה העבירה של המערער נע מ- 5 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות, ועד 18 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה. אשר לקביעת העונש בתוך המתחם - בית משפט קמא שקל את הנסיבות לקולא ולחומרה, והעמיד את עונשו של המערער בחלק התחתון של המתחם שקבע, אף כי לא בתחתיתו. בהתאם לכך, הושתו על המערער 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, וכן עונשי מאסר על-תנאי כמפורט בגזר-הדין.

הערעור על הכרעת-הדין

6. בהודעת-הערעור ובטיעוניו לפנינו, עמד בא-כוח המערער על הטעמים שלשיתנו מצדיקים התערבות בהכרעת-הדין, באופן המחייב את זיכוי מרשו ולו מחמת הספק. נטען כי בית משפט קמא נהג שלא כדין כאשר נמנע מלהזהיר עצמו בטרם הרשיע את המערער על-סמך עדותו היחידה של המתלונן, בלא להתייחס לקיומו של ספק סביר באשמה. הסנגור הוסיף והפנה לסתירות ולתהיות שלטענתו נפלו בעדות המתלונן במשטרה ובמשפט, וטען כי בעטין אין לקבל את עדות המתלונן כאמינה. כך למשל, נטען כי מאחר שבית משפט קמא סבר כי נותר ספק בעניין דריכת הנשק על-ידי המערער, כי אז באותה מידה היה עליו לדחות את גרסת המתלונן לפיה המערער הכניס מחסנית לנשק תוך כדי האירוע. כמו כן, נטען כי לא יתכן שהמתלונן ראה את המערער רץ אחרי משאיתו ומכוון לעברה את הנשק בתום האירוע, בשים לב לחושך ששרר במקום, ולכך שנורית הפלאש של הטלפון הנייד הייתה מופנית לכיוון ההפוך.

מנגד, באת-כוח המדינה טענה כי דין הערעור על הכרעת-הדין להידחות, שכן לא מתקיימת עילה להתערבות בממצאים שנקבעו במסגרתה.

7. לאחר בחינת הדברים, לא מצאנו להתערב בהכרעת-הדין המנומקת של בית משפט קמא. כבר נאמר לא פעם כי לערכאה הדיונית יתרון רב על ערכאת הערעור בשמיעת העדויות, בהערכת המהימנות ובהתרשמות מן העדים המופיעים לפניו. המקרה דנן אינו נכלל בגדר המקרים החריגים בהם ממצאה של הערכאה הדיונית אינם יכולים לעמוד בשל טעות ברורה וגלויה שנפלה בהם, או בשל חוסר מהימנות שורשית ובולטת לעין של העדויות עליהן נסמכה הערכאה הדיונית, או בשל הסקת מסקנות שגויה שאינה מתיישבת עם נסיבות המקרה.

תחילה נעיר כי שאלה היא האמנם יש להתייחס לעדותו של המתלונן בגדר עדות יחידה כנטען על-ידי הסנגור. כך, שהרי המערער אינו מכחיש את העובדה שיצא מביתו עם נשק, ושהתנהל דין ודברים בינו לבין המתלונן. כמו כן, גרסת המתלונן אינה עומדת לבדה במובן זה שנמצאו לה תמיכות במארג הראיות כמפורט בהכרעת-הדין. ואולם, אפילו נניח כי יש להתייחס לעדותו של המתלונן כעדות יחידה כנטען על-ידי הסנגור, הרי ניכר מהכרעת-הדין כי בית משפט קמא בחן את הראיות שלפניו בזהירות בטרם הרשיע את המערער.

בהקשר זה, נציין כי בית משפט קמא ראה לפרט בהכרעת-הדין תהיות מסוימות שעלו מעדות המתלונן, תוך מתן התייחסות לכך. כך למשל, בית משפט קמא הזכיר בהכרעת-הדין כי המתלונן נשאל האם יש לו עבר פלילי והשיב שאינו

זוכר - תשובה שצוין כי היא תמוהה. עם זאת, בית משפט קמא התייחס לתמיהה זו וציין כי לא הוצגה ראיה לפיה היה למתלון עבר פלילי באופן שהוא ניסה להסתירו, וכן ציין שהתרשם כי קיימת אפשרות לפיה המתלון לא הבין עד תום את השאלה שהוצגה לו. זאת ועוד; בית משפט קמא נקט זהירות כאשר המתלון טען שהמערער החזיק בטלפון נייד וכן הצית סיגריה במהלך האירוע (אף שלא זכר באיזה שלב אירע הדבר). מסיבה זו, נקבע כי נותר ספק בשאלת דריכת הנשק שלכאורה דורשת שימוש בשתי ידיים.

ודוק, העובדה שבית משפט קמא נקט בזהירות המתחייבת וקבע כי קיים ספק בשאלת דריכת הנשק, היא כשלעצמה, אין בה כדי למנוע מבית משפט קמא לאמץ כמהימנה את גרסת המתלון ביתר העניינים עליהם העיד. כידוע, מוכרת במשפטנו האפשרות של "פלגין דיבורא" ביחס לעדותו של עד. בית המשפט אינו מחויב לבחור בין שתי חלופות - דחיית או קבלתה של הגרסה במלואה, והוא רשאי לפצל את גרסתו של עד תוך שהוא מאמץ חלק ממנה מקום שחומר הראיות מבסס תימוכין לכך, תוך היעזרות בראיות קבילות ואמינות אחרות, או לפי הגיונם של דברים (ראו: ע"פ 10152/17 מדינת ישראל נ' ח'טיב, פס' 17 (10.5.2018)).

בחינת הראיות שהיו לפני בית משפט קמא מלמדת כי גרסת המתלון לגבי מהלך האירוע וחלקו של המערער במסגרתו, הייתה עקבית בעיקרה הן בהודעתו המשטרה (נ' 1), הן בחקירתו הראשית במשפט (פרוטוקול דיון בבית משפט קמא מיום 20.3.2017, עמ' 13, ש' 26-28, עמ' 14, ש' 16), והן בחקירה הנגדית (שם, עמ' 16). בצדק קבע בית משפט קמא כי העובדה שהמתלון התקשר למשטרה מיד ביציאתו מהמקום, ודיווח למוקד המשטרה כי המערער איים עליו בנשק ורודף אחריו, עשויה להצביע על הבהלה שאחזה במתלון בשעת אמת, באופן התומך במהימנות גרסתו. יוער כי המערער לא הציג הסבר משכנע מדוע המתלון צלצל מיד לאחר האירוע למשטרה, אם כל מה שקדם לכך לפי גרסת המערער היא בקשתו מן המתלון שלא לשוב למקום, ללא איומים וללא שימוש בנשק (פרוטוקול דיון בבית משפט קמא מיום 20.3.2017, עמ' 27, ש' 30-31). לכך ניתן להוסיף כי המערער טען במשטרה כי לאחר ויכוח קצר בין הצדדים, הוא הלך לביתו, פשט בגדים ונכנס למיטה (ת' 1, ש' 113). גרסה זו של המערער אינה מתיישבת עם דוח-הפעולה של השוטר גולן שציין כי כאשר הגיע לבית המערער זמן קצר לאחר האירוע, מצא את המערער לבוש במכנס צבאי ונסער. עדות זו של השוטר גולן עשויה לתמוך בגרסת המתלון, שהעיד על אירוע טעון יותר מכפי שתיאר המערער.

בית משפט קמא הוסיף ועמד על תימוכין שמצא לכך שהמערער יצא מביתו עם מחסנית בניגוד לנטען על-ידו. בהקשר זה, צוין כי המערער העיד שחש מאוים למשמע קולות זרים בשעת לילה מאוחרת בסביבת ביתו. באותו שלב, הוא לא ידע האם ומהי הסכנה האורבת לו, ולפיכך עוד בליל האירוע המערער סיפר לשוטר גולן כי הוא יצא עם הנשק מביתו כפי שמאפשר לו "חוק דרומי" (ת' 2). נוכח הפחד שהמערער חש בעת שיצא מביתו, ועל רקע ניסיונו הצבאי של המערער, קבע בית משפט קמא כי לא הגיוני שהמערער נטל את הנשק ללא מחסנית, באופן שהפך את הנשק לבלתי אפקטיבי. זאת ועוד; המערער העיד במשפט כי יש מצלמות בביתו שאפשרו לו לראות את השוטרים מגיעים לבית (פרוטוקול דיון בבית משפט קמא מיום 20.3.2017, עמ' 28-29). אף-על-פי-כן, המערער נמנע מלשמור ומלהציג תיעוד מאותן מצלמות בהתייחס לשאלה האם כאשר הוא יצא מביתו, הוא נטל עמו מלבד הנשק גם מחסנית, אם לאו. מאחר שמצלמות הבית הן בשליטת המערער, ציין בית משפט קמא כי מחדל זה יכול להיזקף לחובתו. לא ראינו להתערב בכל אלה.

למען שלמות התמונה, נוסיף כי טענת הסנגור לגבי העדר יכולתו של המתלונן להבחין בשעת לילה מאוחרת במעשיו של המערער, נטענה באופן סתמי ללא עיגון בחומר הראיות. המתלונן נשאל בחקירתו הנגדית באופן כללי כיצד הצליח לראות את מעשי המערער, והמתלונן השיב: "לילה אבל לא חושך...ראיתי הכל" (שם, עמ' 17, ש' 14-20). המתלונן לא נשאל בחקירתו הנגדית על כיוון פנס הטלפון הנייד שהמערער החזיק בידו, ואף לא נשאל על תאורת פנסי משאיתו והאפשרות לראות את המתרחש בעזרתם. ממילא לא ברור על מה מתבססת טענת הסנגור לפנינו לפיה לא יתכן שהמתלונן יכול היה לראות את אשר העיד עליו.

8. סיכומם של דברים; מאחר שעסקינן בהכרעת-דין המושתתת על קביעות עובדתיות ועל ממצאי מהימנות שאין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בהם, ומאחר שקביעות העובדה והמהימנות מנומקות ומבוססות לגופן, לא מצאנו להתערב בהכרעת-דינו של בית משפט קמא. לפיכך, הערעור על הכרעת-הדין נדחה.

הערעור על דחיית בקשתו של המערער לביטול הרשעתו

9. בא-כוח המערער טען כי בית משפט קמא שגה כאשר לא הורה על ביטול הרשעת המערער, נוכח מכלול הנסיבות לקולא בעניין מרשו. הסנגור הדגיש כי ההרשעה עלולה לגרום למערער נזק קונקרטי בשל עבודתו כטכנאי מעליות שכיר בחברה העובדת מול מתקנים ביטחוניים ומשרדי ממשלה.

10. כידוע, הכלל לגבי נאשמים בגירים הוא כי משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם בדין. הימנעות מהרשעה או ביטולה מהווים אמצעי חריג שבית-המשפט יעשה בו שימוש רק בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, בהן בית-המשפט שוכנע כי אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לבין חומרתה של העבירה ונסיבות ביצועה. הנטל על ההגנה לשכנע כי בנסיבות המקרה יש לחרוג מן הכלל ולהעדיף את השיקולים האישיים התומכים בביטול ההרשעה, על-פני שיקולים נוגדים אחרים המצדדים בהותרת ההרשעה על כנה ובהם: עקרון ההלימה והוקעת מעשי העבירה, הצורך בהרתעת היחיד ו/או הרבים, וכן מדיניות אכיפה אחידה ושוויונית כלפי כלל העומדים לדין. בהתאם להלכה הפסוקה, על-מנת לבטל הרשעה בעניינו של נאשם בגיר, על בית-המשפט לבחון **הצטברותם** של שני תנאים מרכזיים: ראשית, האם סוג העבירה ונסיבות ביצועה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. ושנית, האם הרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם (ראו: ע"פ 2083/96 כתב הנ"ל).

11. על רקע אמות-מידה אלה, לא מצאנו להתערב בהחלטת בית משפט קמא להותיר את הרשעת המערער על כנה, שכן התנאים הנדרשים לצורך ביטול ההרשעה לא הוכחו בעניינו של המערער. בכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירה - בית משפט קמא לא התעלם מכך שמלכתחילה המערער חש תחושת איום, שהובילה אותו להצטייד בנשק הצבאי ובמחסנית כאשר יצא מביתו כדי לברר את פשר הקולות הזרים שנשמעו בסמוך לבית מגוריו בשעת לילה מאוחרת. בית משפט קמא אף לא התעלם מכך שהמערער החזיק בנשק ברשות (במסגרת שירות מילואים) וכי המערער לא דרך את הנשק במהלך האירוע. עם זאת, לאחר שהתחוויר למערער כי אין מדובר בפורצים או בגנבים, ולאחר שהוא עצמו העיד כי במהלך הוויכוח עם המתלונן לא חש בסכנה כלשהי, בחר המערער להכניס מחסנית לנשק ולכוונו לעבר המתלונן תוך השמעת איומים מילוליים חמורים בדבר פגיעה בחייו ובגופו של המתלונן. המערער המשיך בכך גם לאחר שהמתלונן כבר החל לנסוע מהמקום עם משאיתו. בצדק קבע בית משפט קמא כי מדובר באיומים עם נשק טעון במחסנית שחומרתם גבוהה, שכן הם היו עלולים לסכן את בטחונו ואת שלמות גופו של המתלונן בשל חשש להסלמה אפשרית. החומרה

הטמונה בנסיבות ביצוע עבירת האיומים במקרה דנן, מקשה על הימנעות מתיוגו של המעשה בתווית פלילית וזאת בשל שיקולים של הלימה והרתעת הרבים. נעיר כי לאחר הדיון, הגיש בא-כוח המערער "הודעת הבהרה" במסגרת הפנה לעפ"ג (מרכז) 19541-03-10 מוסאי נ' מדינת ישראל (4.5.2010), שלטענתו תומך באפשרות לביטול ההרשעה בעניין מרשו. על-אף שהגשת הודעה כאמור אינה מוכרת בסדרי-הדין, עיינו בפסק-הדין האמור. איננו סבורים כי יש בו כדי לשנות מן המסקנה אליה באנו, בשים לב לכך שנסיבות ביצוע העבירה באותו מקרה אינן דומות (הנשק כוון כלפי הקרקע) ובהתחשב בנסיבות יוצאות-הדופן של אותה פרשה כמפורט בפסק-הדין, באופן שאין בו כדי ללמד על העניין שלפנינו.

12. מאחר שתנאיה של הלכת כתב הם מצטברים, די בכך כדי לדחות את הערעור בסוגיה הנדונה. מעבר לנדרש, יוער כי ספק רב אם הוכחה פגיעה קונקרטית חמורה בעתידו של המערער בגין ההרשעה. בדיון לפנינו התברר כי המערער עובד כיום כשכיר בחברה של קולטים סולריים, באופן המאפשר לו להתפרנס למחייתו גם ללא מתן שירות במתקנים ביטחוניים ובמשרדי ממשלה. ודוק, איננו מתעלמים מכך שההרשעה בפלילים היא בעלת השפעה על המערער ועל אפשרויות תעסוקתו בהווה ובעתיד, כמו גם על תדמיתו של המערער בשים לב לכך שהוא נעדר הרשעות קודמות, מנהל אורח חיים נורמטיבי בעיקרו, ותורם תרומה ממשית לחברה כפי שיפורט להלן. ההרשעה בוודאי שאינה מיטיבה עם המערער. ואולם בכך בלבד אין כדי להצדיק חריגה מכלל ההרשעה כאשר מדובר בנאשם בגיר.

13. לסיום נזכיר כי הגם שבית-המשפט מייחס משקל לעמדתו של שירות המבחן, מדובר בהמלצה בלבד (כאשר במקרה דנן שירות המבחן עצמו ציין בתסקיר כי התלבט בהמלצתו). בעוד ששירות המבחן שם לנגד עיניו באופן מרכזי את השיקולים האינדיבידואליים של הנאשם שלפניו, הרי מתפקידו של בית-המשפט לבחון את התמונה הכוללת ולייחס משקל מתאים למכלול השיקולים החלים על העניין בהתאם להלכה הפסוקה.

14. אשר על כן, לא מצאנו להתערב בהחלטת בית משפט קמא לדחות את בקשת המערער לביטול הרשעתו.

הערעור על חומרת העונש

15. הסגור ביקש להסתפק בענישה הצופה פני עתיד, בעוד המשיבה טענה כי יש להותיר את העונש שנגזר ללא שינוי. לאחר שקילת הדברים, ראינו להתערב בגזר-דינו של בית משפט קמא ולהקל במידה מסוימת בעונשו של המערער.

בכל הנוגע למתחם העונש ההולם - פסקי-הדין אליהם הפנה בית משפט קמא במסגרת הענישה הנוהגת לצורך קביעת מתחם הענישה ההולמת, דנו בעבירות איומים באמצעות נשק עם מחסנית, שבוצעו כלפי עובדי ציבור או בנסיבות של ריבוי עבירות. מדובר בנסיבות מחמירות שאינן מתקיימות במקרה שלפנינו. נוסף כי עיינו באסמכתאות מן הפסיקה אליהן הפנתה באת-כוח המדינה בטיעוניה, ואף הן כוללות נסיבות מחמירות שניתן לאבחן מהמקרה דנן. אשר לפסיקה אליה הפנה הסגור בפס' 51 לנימוקי הערעור, הרי היא כוללת קשת של עונשים לפי נסיבותיו של כל מקרה ומקרה, לרבות מקרים בהם הוטלו עונשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות. בהתחשב בכל אלה; בשים לב לעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה; ונוכח האיוון הנדרש בין נתוני החומרה והקולא הטמונים בנסיבות ביצוע העבירה

כמפורט בפסקה 11 לעיל - אנו בדעה כי מתחם העונש ההולם מתחיל ממאסר קצר בפועל הניתן לריצוי בדרך של עבודות שירות. לא מצאנו להתערב בעמדת בית משפט קמא שלא לסטות מן המתחם בנסיבות המקרה.

בכל הנוגע לקביעת העונש בתוך המתחם - לצד העובדה כי המערער לא נטל אחריות על מעשיו כך שאינו זכאי להקלה כמו מי שנטל אחריות על המעשים (סעיף 40א(4) לחוק העונשין), קיימות מכלול נסיבות לקולא שאינן קשורות בביצוע העבירה עליהן עמד בית משפט קמא בגזר-דינו ובהן: העדר עבר פלילי; ניהול אורח חיים נורמטיבי בעיקרו; עמדת שירות המבחן לפיה הסיכון להישנות העבירה הוא נמוך, תוך מתן המלצה חיובית בעניינו של המערער; היותו של המערער נשוי ואב לילדים באופן שמשך העונש שיושת עליו עלול להשליך על פרנסתו; וכן תרומתו של המערער למדינה במסגרת שירותו הצבאי. לכל אלה ראוי להוסיף כי בדיון לפנינו הצהירה באת-כוח המשיבה כי המערער תרם תרומה ממשית למדינה, שהיא מעבר לשירותו הצבאי (בעניין זה לא ניתן היה להרחיב שכן קיימת תעודת חיסיון על החומר הראיתי הקשור בכך. בא-כוח המערער ראה להסתפק בהצהרתה האמורה של באת-כוח המשיבה לפרוטוקול, והודיע כי הוא אינו עומד על הערעור בכל הנוגע להחלטת בית משפט קמא לדחות את בקשתו לגילוי ראיה בעניין).

באיזון בין השיקולים, ראינו להקל במשך עבודות השירות שנגזרו על המערער, באופן שיושתו עליו 75 ימי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות. יתר רכיבי גזר-דינו של בית משפט קמא יוותרו על כנם.

המערער יתייצב לפני הממונה על עבודות השירות ביום 3.2.2019.

המזכירות תמציא את פסק-הדין לב"כ הצדדים וכן לממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, כ"ד טבת תשע"ט, 01 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.

גילה כנפי שטייניץ, שופטת אריה רומנוב, דנה כהן לקח, שופטת
שופט